

UVODNA RIJEČ GOŠĆE UREDNICE

Iako nisu baš svi kojima sam se obratila nažalost mogli sudjelovati u kreiranju ovog broja „Psihoterapije“ onako kako časopisi zahtijevaju, izbor autora koje sam pozvala i zamolila za sudjelovanje u ovom tematskom broju sasvim je stručno-sentimentalno intoniran. Tim više, pitanje je na koje nema odgovora. To su osobe koje su u mojem životu ostavile dubok i topao trag te oblikovale različite dijelove mojeg identiteta koje nabrajam redoslijedom sazrijevanja: identiteta moje temeljne profesije, identiteta grupnog analitičara i na kraju identiteta psihoanalitičara. Nadam se da će mi autori dopustiti da si polaskam i kažem da je barem neka nota u obilju sebe kojim su se predstavili u radovima, na čemu im s dragošću zahvaljujem, proizašla iz crtovlja našeg zajedništva koje je, napokon, mojem nesvjesnom pružilo kompetenciju, i to (Oh! Srećom, to nikako!) ne samo formalno.

Ovaj tematski broj „Psihoterapije“, čiji dio potpisujem kao gošća urednica, u nekim je slučajevima dvojezična (mini) cjelina od sedam radova i triju refleksija čija je svrha ponuditi čitateljima psihodinamičku, tj. psihoanalitičku i grupno-analitičku perspektivu supervizije.

Različiti izričaji autora kreću se od „racionalno“ čisto predstavljenih teorijskih razina do obradbe tema koje će možda asociirati na romane toka svijesti ali, mnogim čitateljima vjerojatno ne prvi put, omogućiti i da zavire u asocijacijsku čipku satkanu od mnoštva introspekcija, čije su niti i ukrasi svakom iskusnom analitičaru uzorak koji ga usmjerava u radu i koji je nepresušan izvor novih uvida čija dubina umnogome određuje vještinu superviziranja. Ženstvene li metafore, zar ne? Ne znam kako da odolim, bez obzira na različite rizike kojima se izlažem, i ne poigram se podsjećanjem koje bi, vjerujem, moglo biti tema nekih novih članaka u ovom časopisu, na to da je Jung (da, taj Jung) davno rekao da bi supervizija trebala biti ženski posao.

No vraćam se priči o radovima. Krična spram vlastite iluzije, ipak ću reći da volim vjerovati da su se u profesionalnim krugovima koplja sumnje prestala lomiti oko naziva takvih načina prezentacije (nastavnički, stručni, znanstveni, analitički s više ili manje artistskim stilom objašnjavanja) te, još važnije, oko toga što se zapravo krije iza tih kategorija u smislu psihoterapijskih i supervizijskih vrijednosti u teoriji i praksi. Mišljenja sam da su ti iznimno zahtjevni i izrazito individualizirani načini reflektiranja koji su, kako kaže Michael Carroll, mnogo više od kognitivnih ili apstraktnih procesa i obuhvaćaju emocije, intuiciju, sen-

zacije i tjelesna iskustva u rezonanciji s onim što je srcu i s onim što je u glavi, vrijedni i ohrabrujući predlošci svakome tko u sebi pronalazi volju za takve razine spoznavanja i učenja.

Za svakog dobrog supervizora važno je da će na supervizijskim seansama, osim što će sve lakše gotovo automatski primjenjivati svoje intuitivno znanje, prema Casementovim riječima, kreirati i vlastite „otoke intelektualne kontemplacije“. Takve je otoke u ovaj tematski broj odlučila ucrtati većina autora. U opisima supervizija, za koje Bramley kaže da su situacije u kojima „dva čovjeka uče kako misliti zajedno“, za neke je autore taj drugi „čovjek“ njihov *self*, njihov supervizant, supervizijska grupa, supervizor ili cjelokupna institucionalna dinamika. Ti iskreni, ali povremeno i robusni dijalozi funkcionalna su uzda položaja stečenog profesionalnim napredovanjem, koji na različite načine može zavesti svakog supervizora pa ga u toj ugodi „odvući“ od važnih istina.

Neki nas autori zadržavaju uz tekst čvrsto uokvirenom teorijom. Doduše, njihova je slojevitost asocijativno toliko poticajna da ta čvrstina srećom (ali i na muku mnogima) traje jednako koliko i kaleidoskopska slika, koja se samo jednim laganim dodiranjem potpuno mijenja. Tako nas i ti autori do istog cilja dovode nekim drugim putem, a to je mirenje s istodobno prisutnim paradoksalnim aspektima supervizijske teorije i prakse.

Odgovorani je privilegij koji mi je prilično otkrivajuća uloga gošće urednice donijela kao u nekoj projekcijskoj tehnici i osjećaj manje narcističke ranjivosti koji me ohrabrio za još jednu vrstu „izloženosti“ pa sam u časopis, ne bez treme, uvrstila i refleksije triju autora o mojem radu pod naslovom „Supervizija supervizije“ koje nam očekivano donose potpuno različita viđenja istog teksta. Pritom me motivirala nada da će se u budućim brojevima „Psihoterapije“ moći njegovati takav oblik nadahnjujuće, čak i u kritici benevolentne komunikacije među domaćim i inozemnim autorima.

Sa zahvalnošću Uredništvu na ukazanom povjerenju, nadam se da će moj doživljaj dovoljno dobre zaokruženosti ovog tematskog broja biti i čitateljev doživljaj. Prepuštam vas tekstovima na stranicama koje slijede u kojima će, vjerujem, svatko pronaći nešto što će mu koristiti, bez obzira na to u kojoj je fazi zrelosti svojeg psihoterapijskog ili supervizijskog rada.